

DAN PURIC

Suflet românesc

© Dan Puric

Reproducerea, numai cu acordul scris al autorului

Compania Dan Puric
Str. Poiana Florilor nr. 5, sector 4
04147, Bucureşti
Telefon difuzor: 0722.616.435
 0745.705.905
e-mail: teo_tipo@yahoo.com

© Dan Puric

Reproducerea, numai cu acordul scriitorului sau al editorului.

ISBN 978-973-0-15703-1

- Nu te ușoară să te urci în etajul șase nu? - Nu, nu e nicio problemă. Mă întorc la etajul șase și mă uit la tăbărătirea mea. Nu e nicio problemă să te urci în etajul șase.

Agrafa

Nu sunt mulți ani de când am invitat din Chicago un prieten american-evreu, bun profesor de step, ca să mă ajute să fac coregrafia unui spectacol.

Odată sosit în București, am avut dimpreună ideea că ar fi mai bine să renunțe la hotel și să stea la mine. Cu ocazia asta mai economisea niște bani și ne simțeam și mai bine, aşa, ca într-o familie de artiști!...

Pe atunci stăteam într-un bloc la etajul șase și evident că în fiecare zi trebuia să luăm liftul ca să coborâm și să urcăm.

Lucram din greu, în doi timpi de repetiții, câteodată chiar trei. Așa că de multe ori mergeam împreună, dar se-ntâmpla să mergem și separat, mai ales că Bob, căci așa-l chama pe prietenul meu, începuse să-nvețe singur drumul către teatru. Totul mergea bine și frumos până când, într-o zi, mirat, l-am văzut pe amicul meu că făcea niște gesturi ciudate în fața liftului, ale cărui uși larg deschise păreau înțepenite de o eternitate. Privit de la distanță, părea un șaman care încerca să vindece o boală incurabilă, printr-un dans ritualic în luptă cu un duh rău. Sărea pe ambele picioare când înăuntru când în afara liftului, ca apoi să se opreasă brusc în interiorul lui și, după o pauză de nici două secunde, să înceapă să ștepie pe loc prin sărituri mici și repezi care făceau podeaua liftului să scârțâie din toate balamalele. Văzându-mă că am venit, îmi strigă cu disperare:

- Sări acum!

Luat prin surprindere, năucit de ce s-a-ntâmplat, m-am aruncat și eu lângă el în lift, fără să mă gândesc.

- Acum! repetă el și apăsa cu o viteză nebună pe butonul care arăta etajul șase. În clipa aceea ușile acelea

înțepenite s-au închis ca prin minune și liftul s-a pus în mișcare în mod silentios, ca un mecanism tehnic de cea mai mare performanță. Am rămas uimtit, nu mai știam ce să spun! În schimb Bob avea un zâmbet victorios pe buze.

- Altfel nu pornea!... mi-a explicat el după câteva secunde, respirând cu greu. Îl studiez de câteva zile și abia azi dimineață i-am găsit secretul! mai zise Bob, savurându-și victoria.

În cele de urmă am ajuns cu bine la etajul șase. Am coborât și ușile larg deschise ale liftului au rămas din nou aşa, pentru eternitate. Se auzea cum cineva striga de jos, la parter, și bătea cu pumnii în ușa de tablă, ca să dăm drumul liftului. Dar noi îi dădusem drumul de mult. Numai că el nu mai voia să se miște.

- Pesemne că trebuie să existe un secret și când trebuie să-l chemi!... îmi șopti Bob când deschideam ușa apartamentului. Știi, aici în România, continuă el în timp ce-și scotea haina, totul este fantastic de straniu, până și liftul se defectează altfel decât la noi în America. La noi, când se defectează ceva, se defectează total și numai mecanicul îl mai poate pune în mișcare. Pe când aici și defecțiunea este defectă! Eu nu am mai văzut aşa ceva!

Și își umplu un pahar cu apă pe care-l bău cu sete, ca pe o binemeritată răsplată după munca depusă cu atâta succes. Apoi, după o clipă de tăcere, continuă:

- Deci înțelegi ce vreau să spun? La voi nici defecțiunea nu funcționează ca defecțiune. În general un mecanism care se strică și tu nu te pricepi să-l repari te face să renunți, cel mult să chemi un specialist. Ei bine, nu! Aici am văzut că te provoacă să-l repари tu, deși ești total incompetent. Are ceva magic, te atrage și în loc să cazi în inertie te pune la lucru, adică, cred eu, sublinie Bob, te-nvață să te descurci! Și, uitându-se la mine, conchise: Cred că asta este lecția fundamentală care se-nvață în România!

Am improvizat ceva de mâncare și, la un pahar de vin, Bob continuă zâmbind:

- Știi cum am aflat secretul ca să-l pun în funcțiune?!
- Nu, nu știi! i-am răspuns curios.

- Azi dimineață, zise el calm, gustând apoi puțin din vinul roșu ce se afla-n paharul din fața lui, o bătrânică de la tine din bloc mi-a vândut pontul! Mă întorsesem de la teatru pentru că-mi uitasem un CD cu muzică și eram grăbit să recuperez timpul pierdut. Așa că am venit cât am putut de repede. Când am intrat în bloc, în fața liftului era o bătrânică cu două sacoșe în mână, care-l aștepta. Odată sosit, a urcat în lift, și-a pus sacoșele jos, m-a așteptat și pe mine să urc, apoi ne-am înțeles prin semne la ce etaj trebuie să ajungă fiecare. Am realizat că trebuie să ajungă la etajul patru și eu i-am arătat că stau la șase. Atunci am apăsat politicos pe nr. 4 și am așteptat ca ușile să se închidă și să pornim. Dar liftul, nici pomeneală. Atunci am început să insist și să apăs de mai multe ori. Bătrânică a zâmbit, mi-a spus ceva pe românește, din care evident n-am înțeles nimic, mi-a făcut semn să mă dau puțin la o parte, după care a început, cu niște mișcări surprinzătoare de repezi pentru vârsta ei, să iasă brusc din lift și tot brusc să intre, ca apoi să sară pe loc de câteva ori pe podeaua liftului, de am crezut că-l rupe. A apăsat apoi repede pe butonul care indica etajul patru și, în liniște, a așteptat efectul. Ușile s-au închis ca prin minune și liftul s-a pus în mișcare. Obosită apoi de atâta efort s-a sprijinit încet de peretele lui și am văzut-o cum, tăcută, privea undeva în jos, printre sacoșele cu care venise de la piață. Odată ajunși la etajul patru, ușile s-au deschis și bătrânică, luându-și bagajele, ieși din lift, nu înainte de a-mi arunca o ultimă privire ca să se asigure că totul este bine și ca nu cumva liftului să-i treacă prin cap să se defecteze din nou. Am apăsat pe butonul care arăta etajul șase și ușile s-au închis iarăși, dar de data aceasta despărțindu-mă de zâmbetul ei cald și ocrotitor, își încheie Bob povestea.